

Arrest

nr. 246 823 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 28 oktober 2020 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X 1980.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 oktober 2018. Op 23 oktober 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 mei 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren op 13 december 1980 te Gaza-Stad in de Gazastrook. U bent sinds 10 augustus 2002 gehuwd met S. A. M. M. (...) en jullie hebben samen twee zonen en twee dochters. Uw voltallig gezin is geregistreerd bij UNRWA en deed beroep op hun voedselbedelingen. U werkte op zelfstandige basis als computertechnicus, U had tot in 2009 een eigen zaak maar voerde dit werk uit tot aan uw vertrek uit de Gazastrook. U verbleef vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in een appartement boven uw ouderlijke woning te Gaza-Stad, alwaar uw moeder eveneens een appartement bezet. Uw vrouw en kinderen verdelen tot op vandaag hun tijd tussen de woning van uw schoonouders en het appartement waar u zelf ook verbleef.

Begin 2018 werd u benaderd door uw buurman, Abu Islam; een grote militaire commandant, met de vraag of Hamas uw kelder mocht gebruiken. U weigerde dit en kreeg daarop daags nadien een oproepingsbrief van de politie. U werd door hen ondervraagd en geslagen en daarop terug vrijgelaten. U besliste toen reeds dat u de Gazastrook wilde ontvluchten. Eens thuis bleek dat men uw moeder ook had proberen te overtuigen om de sleutels van uw kelder te overhandigen. In april 2018 gaf u hen de sleutel tot uw kelder. Mensen van de Al-Qassam milities van Hamas gingen daarop aan de slag in uw kelder. Vermoedelijk wilden zij uw eigendom laten aansluiten op hun tunnelnetwerk. Twee maanden later besloot u uw kelder onder water te zetten. U sloot daarop een slang aan op het openbaar waternetwerk, vulde uw kelder met water en dook onder bij uw schoonfamilie in Zuwaida. Hoewel u zelf niet meer naar huis terugkeerde, deed uw familie dat wel. Enerzijds omdat uw kinderen terug naar school moesten en anderzijds omdat Hamas had gevraagd het huis bewoonbaar te houden zodoende dat Israël het niet zou bombarderen. Rond de tijd van de bedevaart benaderde u een familielid met een reiskantoor om voor u een visum te regelen en ervoor te zorgen dat u de Gazastrook kon verlaten.

In augustus 2018 stak u de grensovergang van Rafah over, richting Egypte. U vloog vervolgens naar Saudi-Arabië, alwaar u twee maanden verbleef bij uw zus verbleef alvorens uw reis verder te zetten. U nam daarop het vliegtuig richting Turkije, alwaar u na twee tot drie dagen later opnieuw het vliegtuig nam richting Frankrijk, van waar u met de bus richting België reisde. Op 13 oktober 2018 kwam u toe op het Belgisch grondgebied. Tien dagen na uw aankomst maakte u uw nood om internationale bescherming kenbaar bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw medisch boekje, uw geboorteakte, uw UNRWA registratiekaart, uw diploma, een schoolrapport, de identiteitskaart van uw vrouw, de geboorteakten van uw kinderen, het paspoort van uw vader, een internetfactuur, een telefoonrekening, uw huwelijksakte, drie puntenlijsten, een eigendomsbewijs van uw vader, drie stukken i.v.m. uw inschrijving aan de universiteit, een medische bundel, veertien foto's, een attest i.v.m. uw verblijf bij CARDIA, een oproepingsbrief, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw visum voor Saudi-Arabië, uw schoolresultaten en een medische bundel van 10 pagina's i.v.m. uw medische historiek. Daarnaast legt u een DVD neer. Deze DVD bevat naast kopieën van eerder aangehaalde stukken kopieën van een eigendomsbewijs van uw vader, een beschadigd bestand, 18 foto's i.v.m. schade aan uw huis, het Hotel-Amal en de omgeving na een bombardement, 8 filmpjes i.v.m. het bombardement op het Hotel Al-Amal en schade n.a.v. voorgaande, vijf foto's van uw kinderen, een document i.v.m. coördinatiewerkzaamheden in de Palestijnse Gebieden en een bouwvergunning van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand kan immers allerm minst afgeleid worden dat u door uw fysieke of psychische staat niet in staat zou zijn om op

een normale manier de asielpprocedure te doorlopen. U verklaart psychische problemen te kennen waardoor u uw stem gedeeltelijk verloren hebt (Vragenlijst CGVS vraag 7; CGVS p. 6, 7). U werd hierop door de psycholoog van het centrum waar u verblijft doorverwezen naar het 'Centre d'Accompagnement Rapproché pour Demandeurs d'Asile' (CARDA) (CGVS p. 6, 7, 16, 17) maar besliste naar eigen zeggen om na 2-3 maanden niet langer te gaan (CGVS p. 6, 7, 16, 17). U legt echter een attest neer van het CARDA dat slechts bevestigt dat u van 15 juli tot en met 30 juli 2019 bij hen verbleven hebt. Tevens blijkt uit uw medische documenten dat u last hebt of heeft gehad van een hoge bloeddruk, een historiek van nierstenen hebt, een hernia, een slokdarmontsteking, een poliep op uw stembanden en van stress en angst. Verder legt u geen bewijskrachtig psychologisch of medisch attest dat een diagnose of enige andere aanwijzing bevat dat u niet over de cognitieve vaardigheden zou beschikken om op adequate wijze uw asielmotieven te kunnen uiteenzetten. Wat betreft uw stem geeft u tijdens het onderhoud aan regelmatig water of iets warm te moeten drinken, hetgeen u ook aangemoedigd werd aan te geven tijdens de duur van het onderhoud (CGVS p. 6).

Bijgevolg werden er u verder geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U legt hiertoe uw UNRWA registratiekaart neer en bevestigt gebruik te hebben gemaakt van hun voedselhulp; waarvan uw moeder en uw vrouw overigens tot op vandaag gebruik van maken (CGVS p. 6). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]"

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloeden onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vrezen voor uw leven ten gevolge van een incident met Hamas in 2018 en waardoor u beschuldigd wordt van moord (Vragenlijst CGVS vraag 4; CGVS p. 9). Deze verklaringen kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het gedrag dat u omschrijft in uw verklaringen in schril contrast staat met wat men van u zou mogen verwachten in de geest van uw vluchtmotieven. Zo verklaart u gedwongen te zijn geweest om mensen van de Al-Qassam militie van Hamas toegang te verlenen tot uw kelder met het doel om, naar eigen zeggen, deze te laten aansluiten op een tunnelnetwerk van de organisatie (CGVS p. 8, 9). Omdat u dit initieel weigerde (CGVS p. 9), werd u opgeroepen bij de politie, met als gevolg dat u gedurende een nacht ondervraagd en geslagen werd (CGVS p. 10). Ter staving van dit voorval legt u een oproepingsbrief neer waaruit blijkt dat u op 3 februari 2018 zich moest aanmelden bij de binnenlandse veiligheidsdiensten. Op hetzelfde moment werd ook uw moeder benaderd met het oog haar te overtuigen om de diensten van Hamas toegang te verlenen (CGVS p. 10). U verklaart hierbij dat haar verteld werd dat Hamas het huis ongeacht uw beslissing in beslag zou nemen (CGVS p. 10). Men raadde uw moeder dan ook aan om geen problemen te veroorzaken (CGVS p. 10). Gelet op wat voorafgaat is het dan ook weinig ernstig dat u na het bezoek aan uw moeder, de boodschap die Hamas haar gaf en na de door u omschreven gewelddadige ondervraging, het toch nog opportuun achtte om toch nog enkele maanden te wachten alvorens u zonder verdere aanmoediging van Hamas de sleutels tot uw kelder overhandigde (CGVS p. 10). Men kan immers van u verwachten dat u na het geweld dat tegen u gebruikt werd, het gegeven dat men ook uw moeder benaderde en haar waarschuwde geen problemen te veroorzaken, u de orders van Hamas zou opvolgen. Temeer omdat u intussen had kennisgemaakt met wat er met u zou gebeuren indien u niet zou meewerken, en met het niet volgen van hun orders hiermee uw huurder, uw gezin en uw moeder in gevaar zou brengen. Bovendien blijft u eerder vaag over de periode in dewelke u ook daadwerkelijk de sleutels gaf, draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaart u initieel dat uw buurman, die volgens u een grote militaire commandant is (CGVS p. 9), u de sleutels afnam (Vragenlijst CGVS vraag 5), vervolgens verklaart u enkele maanden gewacht te hebben alvorens de sleutels aan Hamas gegeven te hebben om dan weer te verklaren dat u dat wellicht in juni deed, uw verklaring opnieuw bij stellen naar de maand mei, om dan uiteindelijk te verklaren dat u het in april deed (CGVS p. 10). Men mag van een hoogopgeleide verzoeker om internationale bescherming echter verwachten dat hij de problemen die geleid hebben tot zijn of haar vlucht, eenduidig kan situeren in de tijd; ook wanneer hij lang heeft moeten wachten op zijn persoonlijk onderhoud (CGVS p. 10). Dat u er niet in slaagt om dat te doen, doet dan ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen m.b.t. uw vluchtmotieven. !

Uw eigenaardige gedrag zette zich echter voort toen u in juni 2018 besloot uw kelder te vullen met water (CGVS p. 9, 10, 11, 12). Dat u hiervoor een waterslang aansloot via een openbare watervoorziening kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen en de foto's die u neerlegt, blijkt immers dat uw huis zich tegenover het Al-Amal Hotel bevindt (CGVS p. 7); een hotel waar de interne veiligheidsdienst van Hamas haar intrek had. Overigens was uw buurman, die u al eens benaderd had i.v.m. de kelder (CGVS p. 8), naar eigen zeggen een grote militaire commandant die geëscorteerd werd door soldaten van Hamas (CGVS p. 9). Bijgevolg is het weinig geloofwaardig dat u publiekelijk zulke actie onder het toeziend oog van Hamas zou ondernemen, hierin zou slagen (CGVS p. 9) en ook nog eens met uw gezin zou kunnen onderduiken bij uw schoonfamilie (CGVS p. 12). Het is tevens merkwaardig dat u verklaart dit gedaan te hebben omdat u hopeloos was en een oplossing beoogde die uw familie ten koste van u zou redden (CGVS p. 11). U had immers reeds maanden eerder, direct na de hardhandige ondervraging het plan aangevat om de Gazastrook te verlaten en contacteerde direct uw familielid om via zijn reisbureau de Gazastrook te verlaten (CGVS p. 15, 16). Daar u reeds maandenlang een oplossing had waarbij u de Gazastrook zou ontvluchten en uw familie bij uw schoonfamilie kon onderbrengen kan uw beweegreden dat u de noodzaak voelde om uw kelder onder water te zetten en de woede van Hamas te wekken omdat u een Israëlisch bombardement wilde vermijden door het werk van Hamas te vernietigen niet overtuigen. Temeer daar Hamas pas na uw opmerkelijke wateractie en de verhuis van u en uw familie naar uw schoonfamilie erop aandrong dat jullie terugkeerden om het huis bewoond te laten lijken (CGVS p.11,12). Derhalve wist u voor het onder water zetten van uw kelder niet dat u uw familie niet door een

eenvoudige verhuis in veiligheid kon brengen en kan er des te meer niet begrepen worden hoe de vernieling van het werk van Hamas past in uw pogingen om uw familie in veiligheid te brengen. Bovendien nam u geen enkele andere stap om uw probleem op te lossen of aan te kaarten bij iemand uit uw omgeving (CGVS p. 11), noch ondernam u een ernstige poging om zich uit het vizier van Hamas te werken. Integendeel, ondanks het advies van uw verwanten om nog even te wachten met het aanvatten van uw reis (CGVS p. 16), beslist u zich nog meer in de kijker te worden d.m.v. uw wateractie, hetgeen weinig ernstig is in de geest van uw verklaringen en niet strookt met wat men mag verwachten van iemand in de door u omschreven situatie. Ook na die bewuste actie wachtte u nog tot 4 augustus om de Gazastrook te verlaten (CGVS p. 3), hoewel de grensovergang in de maanden ervoor regelmatig geopend was en u over een netwerk beschikte dat u kon helpen om zulke overgang te regelen (CGVS p. 16). Voorgaande getuigt dan ook niet van een dringende nood om zich uit te voeten te maken en doet sterk twijfelen aan het uw verklaringen. Men zou immers mogen verwachten dat u na het vernielen van militair materieel van Al-Qassam (CGVS p. 9, 11), zich zo snel mogelijk uit de voeten zou willen maken. Gelet op de schade die u zou berokkend hebben met uw actie en het door u geveesde bombardement door de Israëliische troepen moet er tevens gewezen worden op uw merkwaardige beweegredenen om uw vrouw en kinderen terug naar dat huis te laten keren. Zo geeft u als eerste reden op dat het schooljaar terug begon (CGVS p.12,13). Er kan echter niet begrepen worden hoe het kunnen attenderen van hun oude school zou primeren op de veiligheid van uw kinderen. Bovendien valt deze reden niet te rijmen met de tweede reden die u opgeeft, namelijk dat uw vrouw en kinderen op vraag van Hamas één nacht per week in uw huis doorbrengen om te laten uitschijnen dat het gebouw bewoond is (CGVS p.12,13). Indien uw kinderen slechts één nacht per week in hun oude huis doorbrengen maakt dit een normale schoolgang in hun oude school nog steeds niet mogelijk. Het geheel van voorgaand door u omschreven eigenaardig gedrag maakt uw verklaring ontoereikend en zet het geloof in de motieven van uw verzoek om internationale bescherming verder op de helling.

Vervolgens dient er gewezen te worden dat uw verklaringen m.b.t. de reactie van Hamas in de geest van uw verklaringen, evenmin kunnen overtuigen. Het is immers merkwaardig te noemen dat Hamas u daags na uw initiële weigering om de sleutels van uw kelder te overhandigen heeft opgeroepen, met een ondervraging en slagen tot gevolg (CGVS p. 9, 10), maar u dan in de twee maanden waarin u nog wachtte met de sleutels te geven (CGVS p. 10) met rust liet. Nochtans blijkt er niet alleen uit de initiële druk maar ook uit uw verklaringen dat de leden van Hamas meteen na het verkrijgen van de sleutel met hun werkzaamheden begonnen het belang van uw kelder in hun plannen (CGVS p.10). Gelet op de meedogenloze reputatie van Hamas en hun netwerk komt voorgaande dan ook niet geloofwaardig over. U verklaart immers zelf dat men uw moeder gevraagd had, geen problemen te veroorzaken (CGVS p. 10). Men kan van Hamas verwachten dat men de druk op u zou hebben opgevoerd of u de sleutels in die periode tenminste ontfreemd zou hebben. Overigens kan er van Hamas verwacht worden dat zij ook zonder sleutel uw kelder in beslag konden nemen indien zij dit nodig achtte. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat er weinig geloof kan gehecht aan bovenstaande verklaringen en dat zij twijfels doen rijzen over de ware toedracht van uw vlucht uit de Gazastrook.

Tevens is het vreemd dat nadat u hun werk vernield hebt, zij daags nadien een huiszoeking verrichte, uw moeder spraken en naar u gevraagd hebben (CGVS p. 12, 13) maar verder geen acties ondernamen om verhaal te halen bij u. Nochtans verschuilde u zich op een voor de hand liggende plaats, namelijk bij uw schoonfamilie en geeft u aan dat Hamas wist dat uw vrouw en kinderen daar verbleven daar ze hen contacteerden met de vraag één dag per week naar huis terug te keren (CGVS p.11). Gelet op voorgaande, het gegeven dat u militair materiaal vernield had (CGVS p. 9), beschuldigd werd van moord (CGVS p. 9) en het gegeven dat u volgens de beschikbare informatie reeds op 18 juni 2018 op de vertreklijst van de grensovergang in Rafah verscheen, zou men van een organisatie als Hamas toch mogen verwachten dat men u zou oproepen voor een ondervraging of u komen opzoeken bij uw schoonfamilie. Temeer omdat u op de vertreklijst van de grensovergang stond en men bijgevolg kon verwachten dat u de Gazastrook trachtte te ontvluchten. Voorgaande kan dan ook niet overtuigen in de geest van uw verklaringen. Tenslotte dient er nog gewezen te worden op het opmerkelijke verzoek van Hamas aan uw familie om terug hun intrek in het huis te nemen zodoende het bewoond oogt en Israël het niet zou bombarderen (CGVS p. 11, 14, 15). Hoewel u eerder vaag blijft over het gegeven of uw familie nu wel of niet in het huis woont (CGVS p. 14, 15), dient er opgemerkt te worden dat men van Hamas mag verwachten, uw familie in geen geval terug intrek te laten nemen in uw huis na de schade die u had aangericht. Er zijn immers voldoende Hamas sympathisanten in de Gazastrook die dit ongetwijfeld wilden en konden doen indien dit nodig zou zijn; en alvast loyaal hun orders zouden opvolgen. Bovenstaande vaststellingen i.v.m. de door u omschreven reacties van Hamas doen het geloof in uw verklaringen verder afbrokkelen en hypothekeren uw verzoek om internationale bescherming.

Tenslotte dient er nog gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden in uw verklaringen. Zo dienen er vraagtekens gezet te worden bij uw verklaringen i.v.m. uw vertrek en uw reis naar België. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud initieel in de periode van de bedevaart, die in 2018 heeft plaatsgevonden van 19 augustus t.e.m. 24 augustus, beroep gedaan te hebben op een familielid die een reisbureau had, met het oog een visum te regelen (CGVS p. 14). Later tijdens uw onderhoud verklaart u echter dat u hem contacteerde na uw ondervraging bij Hamas (CGVS p. 16), die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2018. Immers blijkt uit de vertreklijst van de grensovergang in Rafah dat u reeds op 18 juni 2018 geregistreerd stond, hetgeen impliceert dat uw reis op dat moment reeds gepland was of dat u daadwerkelijk op dat moment vertrokken bent. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat voorgaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast. Dat u vage verklaringen aflegt i.v.m. uw vertrekplannen en reisweg, doet wederom twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en draagt evenwel niet bij aan de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat

tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U bent immers een ondernemende en universitair geschoolde volwassen man die tot aan zijn vertrek uit de Gazastrook werkzaam was als computertehnicus (CGVS p. 4, 5). U woonde sinds uw geboorte tot aan uw vertrek in uw ouderlijk huis, hetgeen een eigendom van uw familie is en alwaar uw moeder, vrouw en kinderen tot op vandaag verblijven (CGVS p. 3). Overigens verhuurde jullie één van de appartementen in het gebouw, hetgeen tot 500 Sjekel per maand opbracht (CGVS p. 3, 14). Voorts kon u beroep doen op de medische hulp en voedselhulp van UNRWA, hetgeen uw vrouw en moeder tot op vandaag verkrijgen (CGVS p. 6). Tevens had u de mogelijkheid om in het buitenland te studeren (CGVS p. 3), en was u in staat te reizen naar Qatar voor de bruiloft van uw broer (CGVS p. 3). Tenslotte kon u uw reis naar Europa, ter waarde van 10.000 -13.000 dollar (Vragenlijst DVZ p. 11; CGVS p. 8) financieren met behulp van de verkoop van juwelen die aan uw vrouw toebehoorde en aanvullende financiële hulp van uw schoonbroer. U onderhoudt tot op vandaag goede contacten met uw moeder, vrouw en kinderen in de Gazastrook (CGVS p. 3). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza precaire levensomstandigheden zou kennen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid

gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart en een identiteitsnummer zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een nieuw Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijke parallel bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het

geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie “zwarte gordel”) op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter “relatief rustig” worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’ (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de ‘Grote Mars van de Terugkeer’. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het “akkoord van de eeuw” door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas “een geheime oorlog” tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en

veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

U hebt bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten.

Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw UNRWA registratiekaart, uw diploma, uw schoolrapport, uw huwelijksakte, uw schoolresultaten, de stukken i.v.m. uw inschrijving aan de universiteit, de kopie van uw paspoort en de kopie van uw visum voor Saudi Arabië, de foto van uw huis, de telefoonrekening en de internetfactuur hebben louter betrekking op uw identiteit en herkomst.

De identiteitskaart van uw vrouw, de 4 geboorteakten van uw kinderen, het paspoort van uw vader, het eigendomsbewijs van uw vader, de bouwvergunning van uw vader en de foto's van uw kinderen hebben betrekking op hun identiteit en herkomst.

De foto's van de schade aan uw huis, het hotel Al-Amal en de omgeving van uw huis in de navolging van een bombardement, alsook de filmpjes m.b.t. het bombardement op het hotel Al-Amal, hebben betrekking op een geïsoleerd voorval na uw vertrek uit de Gazastrook, waarbij Israël het gebouw van de interne veiligheidsdienst van Hamas heeft vernietigd. Deze aanval houdt geen verband met de door aangehaalde motieven voor uw verzoek om internationale bescherming. Ten overvloede kan er opgemerkt worden dat het bewuste gebouw geheel vernietigd werd waardoor een nieuwe actie van doelgericht geweld van Israël ten aanzien van de site overbodig is.

De oproepingsbrief die u neerlegt heeft slechts het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu.

Uw medisch boekje, medische bundel i.v.m. gezondheidstoestand, de medische bundel i.v.m. uw medische historiek en het attest i.v.m. uw verblijf bij CARDA hebben betrekking op uw gezondheidstoestand. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Uit de neergelegde stukken blijkt overigens dat u deze procedure heeft opgestart.

De DVD die u neerlegde bevatte tevens een beschadigd bestand waarvan geen kennis kon worden genomen. Voorts bevat het een foto van een document m.b.t. coördinatiewerkzaamheden in de Palestijnse Gebieden. Voorgenoemd document bevat echter geen naam of identiteitsnummer waardoor het onmogelijk is te bepalen aan wie dit document gericht is.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers

in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij afstand van haar verzoek om internationale bescherming gedaan heeft, daar de verzoekende partij een voluntary return application form, ingevuld en ondertekend heeft, maar ook het vliegtuig naar Egypte genomen heeft. De verwerende partij meent dat het gegeven dat de verzoekende partij door de Egyptische overheden aan de grens werd teruggedreven hier geen afbreuk aan doet.

2.2. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”*

De Raad wijst erop dat *“zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit”* een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook

niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

Door het ondertekenen van het voluntary return application form geeft de verzoekende partij aan dat ze bij haar vrijwillig vertrek uit België vrijwillig afstand doet van haar verzoek om internationale bescherming in België en verklaart ze dat ze kennis heeft genomen van het feit dat de afstand leidt tot het stopzetten van de behandeling van haar verzoek. Op het ogenblik dat de verzoekende partij het document ondertekend heeft, kon ze echter niet voorzien dat ze niet tot het Egyptische grondgebied, zou worden toegelaten. Uit de documenten die de verzoekende partij bijbrengt blijkt dat haar de toegang tot het Egyptische grondgebied geweigerd werd en dat ze naar België teruggedreven werd. Uit de stukken die voorliggen blijkt dat de vrijwillige terugkeer naar Gaza verhinderd werd door tussenkomst van de Egyptische overheid. Bijgevolg wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen en behoudt de verzoekende partij haar belang.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag) juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 48/6, § 5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/6, § 1, eerste zin en § 4 van dezelfde wet, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 1 en 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en van het non-refoulementbeginsel.

3.2. Nadat de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting gegeven heeft omtrent de door haar aangehaalde bepalingen, betoogt de verzoekende partij dat zij ontegensprekelijk uit Gaza afkomstig is, Palestijn is en materiële hulp van UNRWA ontvangen heeft. De verzoekende partij gaat dan in op de tunnels die in Gaza gegraven worden. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *"Dat het CGVS de verzoekende partij verwijt een houding te hebben gehad die door het CGVS als onaangepast geoordeeld wordt ten aanzien van de bedreigingen die door de Hamas geuit werden.*

Dat het vooreerst ten onrechte is dat het CGVS oordeelt dat men vooreerst steeds in state zou zijn redelijk te reageren en dat verder het CGVS nergens het bewijs levert dat zijn "redenering" betere gevolgen met zich mee kon brengen...

Dat de verzoekende partij voor doel had tijd te winnen en dat zij er zich niet bij kon neerleggen zomaar haar sleutels af te geven, hetgeen voor gevolg zou hebben dat er met het graven begonnen werd en dat van zodra de tunnel bemerkt zou worden of in gebruik zou worden gezet, de woning het doelwit zou worden van bombardementen, die met 100 % kans hadden om te slagen...

Da keuze die zich aan haar bood blijkt niet te zijn begrepen door het CGVS:

Als zij meteen de sleutels en haar toestemming gaf, begon de Hamas onmiddellijk te graven en werd de woning en al de bewoners ervan, hetzij haar ganse familie het doelwit van de Israëlische bombardementen van zodra de tunnel, - al dan niet gedaan- , opgemerkt werd, ofwel probeerde de verzoekende partij tegen te werken met als gevolg dat zij, maar ook zij alleen gefolterd zou worden...

Haar keuze stond sowieso vast.

Het CGVS houdt helemaal geen rekening met het al dan niet ingrijpend karakter van de vrees van de verzoekende partij, noch met het nakend karakter van het gevaar...Dat haar alleen of heel haar gezin kon raken.

De verzoekende partij heeft geenszins gedacht de Hamas te kunnen overtuigen, zij heeft enkel gezocht tijd te winnen : met de tijd kon het doelwit van de HAMAS zich wijzigen, konden de omstandigheden naar een andere voorrang wijzen : in die omstandigheden is een dag winnen een dag leven.

Dat in de periode waar de problemen zich hebben voorgedaan, de spanningen tussen de HAMAS en Israël bijzonder hevig waren, in de streek waar de verzoekende partij woonachtig was."

Daarna citeert de verzoekende partij uit persartikels van 3 juni 2018, 20 juni 2018, 20 juli 2018 en 13 november 2018 die betrekking hebben op bombardementen door Israël op verschillende sites in de Gazastrook en de reactie op deze bombardementen. De verzoekende partij stelt dan dat: "Dat dient te worden aangenomen dat in de gegeven context de verzoekende partij in j-functie van haar voorrang heeft gehandeld, voorrang die zij moeilijk beredeneerd en of afgewogen, heeft gesteld.

Dat echter evenmin het tegenbewijs kan worden geleverd dat de beslissingen van de verzoekende partij in de gegeven context niet de enigsten waren die redelijkerwijze konden worden genomen;

Onder een regen van vuur en vlammen over iets essentieel beslissen is vaak meer zijn overlevingsinstinct volgen dan een beredeneerd handelen....

De keuze kan sowieso niet worden beoordeeld, nog minder als ongeloofachtig worden beschouwd.

De verzoekende partij heeft bij haar schoonfamilie naar onthaal gezicht, een plaats, - de enige, - waar zij onderdak kon vinden maar waar ook niet uitgesloten was dat de Hamas haar zou komen halen en waar zij sowieso omwille van die reden niet lang kon schuilen.

De Hamas had uiteraard haar daar kunnen vinden, doch blijkt duidelijk uit de gegeven context dat de Hamas ook met andere serieuze zaken toen bezig was...hetgeen redelijk kan uitleggen dat op dat ogenblik en in de gegeven omstandigheden naar de verzoekende partij niet werd gezocht, daar waar dit mogelijk was.

Dat hetzelfde geldt wat betreft de buurman van de verzoekende partij en de beveiliging van het Al Amal Hotel die het mogelijk maakte voor de verzoekende partij de waterleiding te gebruiken, met het doel de tunnel te saboteren.

Dat het openen van de kraan op zich geen demarche was die veel tijd in beslag genomen heeft.

Dat het CVS de verwerende partij verder haar "laattijdig" vertrek uit Gaza verwijt, dat niet verenigbaar zou zijn met een gegronde vrees.

Nogmaals steunt de verzoekende partij niet op objectieve gegevens en een correcte analyse van de omstandigheden van het vertrek. Vooreerst dient reeds te worden vastgesteld dat de termijn om te vertrekken niet onredelijk lang is geweest: men spreekt hier van nog geen drie maanden, geurende dewelke de verzoekende partij de beslissing heeft moeten nemen haar vrouw en kinderen achter te laten in bijzonder gevaarlijke omstandigheden die aan de oorlogstoestand waren te wijten, het geld heeft moeten verzamelen om haar uitreis mogelijk te maken, een contact vinden die haar doorgang kon regelen. Dat de verzoekende partij thans het bewijs voorlegt van haar vertrek van Gaza en aankomst op het Egyptisch grondgebied, waar zij geenszins over een verblijf genoten heeft: de verzoekende partij werd bij de grensovergang door de Politie opgepakt en door de Egyptische overheid rechtstreeks naar het vliegveld gebracht. Met het engagement dat zij binnen de maand diende terug te keren, op straffe van vervolgingen van de Egyptische overheid. Dat de verzoekende partij derhalve ook vervolgingen zal oplopen vanwege de Egyptische autoriteiten, in geval van terugkeer, vermits zij duidelijk de termijn van één maand overschreden heeft. Dat het CGVS met deze elementen evenmin rekening gehouden heeft; ze werden niet onderzocht. Dat de beslissing dient te worden vernietigd. Dat er echter voldoende elementen aanwezig zijn om de verzoekende partij de status van vluchteling toe te kennen. De nabijheid van een tunnel brengt een gezin, een wijk in gevaar, in die mate dat de tunnel een doelwit wordt van de Israëlische die de tunnel gaan willen vernietigen omwille van veiligheidsredenen; Dat de wijk degelijk een doelwit was van de Israëlische aangetoond wordt door het feit dat het Al Amal hotel waarvan sprake in de beslissing in november 2018 geraakt werd door de Israëlische bombardementen en ook deels vernield werd. Dat het CGVS de problematiek van de tunnels in Gaza niet correct analyseert. Een feite is dat de aanwezigheid van de Al Qassam op zich reeds angstwekkend is en dat voor zover mogelijk elkeen probeert te vermijden met de groep in aanraking te komen. Als dit toch moet gebeuren zoals wanneer zij een tunnel beginnen te graven wordt het een dilemma: het onmiddellijk risico lopen problemen te krijgen met hen hetgeen inderdaad, maar eventueel, kan uitmonden op een arrestatie en foltering, hetzij de situatie aanvaarden en de woning en het hele gezin het risico doen lopen door de Israëlische te worden gebombardeerd en dat iedereen omkomt. Dat Israël de bevolking niet altijd de tijd verleent om de woningen te evacueren als er een vermoeden bestaat van medewerking van de bewoners met Al Qassam. Dat is ook de reden waarom de verzoekende partij het risico nam de plannen van Al Qassam proberen te dwarsbomen, met de hoop dat zij elders zouden gaan graven. Dat het CGVS tevergeefs de verzoekende partij verwijt gewoon verder te hebben geleefd en in dezelfde wijk te zijn blijven wonen tot haar vertrek uit Gaza, hetgeen voor het CGVS een duidelijk teken zou zijn van gebrek aan vrees....

Dat de verzoekende partij degelijk uitgelegd heeft dat zij concreet geen mogelijkheid had om zich elders, buiten het bereik van haar vervolgers te plaatsen, omdat zij financieel geen vermogen had zich elders te vestigen. En omdat de Hamas bovenop eist dat de woning bewoond blijft om de aandacht niet te trekken.

Dat daarbij nog komt dat dat Gaza reeds overbevolkt is, cfr supra, hetgeen weinig of geen mogelijkheid laat te verhuizen en zich elders te vestigen.

Het CGVS stelt verder dat de verzoekende partij geen bewijs zou leveren in concreto , in extreme armoede te hebben geleefd. In casu dient te worden vastgesteld dat het gezin van de verzoekende partij , geen voedingspakketten ontving zoals meel, olie , suiker, daar waar de verzoekende partij het reeds heel moeilijk had maandelijks rond te komen.

Dat verder dient te worden aangekaart dat de hulp door de UNRWA geboden beperkt is tot materiele hulp en in geen geval een bescherming biedt , maar ook dat de hulp wat de toekomst betreft een vraagteken blijft.

De Europese richtlijn 2004/83/EG 1 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft voert de subsidiaire beschermingsstatus in.

Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Dit houdt dus in dat de verzoekende partij aangetoond heeft dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de stelling van het CGVS voor de verzoekende partij onbegrijpelijk voorkomt wanneer het volgende gesteld wordt : “ Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich kunt beroepen op de bescherming of bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren ofom redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.”

Dat verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS prima facie verscheidene noties en bepalingen verwacht; Dat de verzoekende partij in casu reeds vluchteling is, als afstammeling van een Palestijnse " vluchteling die zelf erkend werd als vluchteling;"

De verzoekende partij verklaart dat zij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van verschillende redenen. Zij vreest door Hamas en Al Qassam gefolterd te worden, en klaagt eveneens de onmenselijke levensomstandigheden in Gaza aan. De verzoekende partij verklaart ook dat ze de Egyptische autoriteiten vreest vermits zij de voorwaarden gesteld aan haar vertrek via Egypte niet heeft nageleefd.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de crisis bij UNRWA vrij recent is, doch verergerd is. Ook betoogt de verzoekende partij dat UNRWA haar de facto geen aanvaardbare leefomstandigheden kan aanbieden, conform haar opdracht. De verzoekende partij betoogt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoont dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen. De verzoekende partij stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren zijn plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch is verergerd wegens de stopzetting van de financiering van het agentschap door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus de verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en een groot deel in extreme armoede leeft en dat Gaza de noodzakelijkste benodigdheden zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal et cetera mist.

De verzoekende partij stelt vervolgens:

“Het CGVS besluit dus overhaastig dat de verzoekende partij het goed stelde maar ook dat zij het goed zou stellen in geval van terugkeer daar waar dit louter hypothetisch is ;

In casu dient er tevens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij begin 2020 haar financiële toestand en die van haar familie verteld heeft zoals die zich voordeed anno 2018 voor haar vertrek.

Dat het CGVS zonder meer voor waar neemt dat de situatie identiek zou zijn daar waar absoluut geen enkele aanwijzing hier voor bestaat, integendeel.

Dat de verzoekende partij er uitdrukkelijk op gewezen heeft dat de financiële toestand van het gezin drastisch gewijzigd was.

Dat de eensluidende informatie nopens Gaza aantoont dat de bevolking de laatste jaren ernstig verarmt en dat een groot deel van de bevolking in armoede en zelfs extreme armoede leeft.

De stelling van het CGVS steunt derhalve op een onvoldoende ernstig onderzoek om de beslissing te staven. Dat dit reeds voldoende is om de beslissing nietig te maken.

Dat bekende , openbaar gemaakte documenten de situatie in Gaza aanklagen."

De verzoekende partij stelt vervolgens dat sedert september 2018 de enige "passage" met Israël gesloten is. Om deze stelling te onderbouwen citeert zij uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en verwijst zij naar het artikel "Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza". De verzoekende partij wijst er voorts op dat de grensovergang in Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas wordt bemand. In geval van terugkeer zal zij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. De verzoekende partij citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert de verzoekende partij aan dat zij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. De verzoekende partij hekelt dat de verwerende partij de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom in casu de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. De verzoekende partij verwijst naar het rapport "Gaza Ten Years later" van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, drie uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Zij wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Ook citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Tevens citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en besluit zij nog dat Gaza onleefbaar is geworden. De verzoekende partij citeert verder uit nog enkele persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Gazastrook en besluit *"dat het staakt- het- vuren in mei 2019 onderhandeld geenszins nog toegepast wordt en dat de toekomst steeds duister blijft voor de burgerlijke bevolking van Gaza;"*.

Tot slot citeert de verzoekende partij uit informatie van de FOD Buitenlandse Zaken in verband met buitenlandse reizen in het kader van de COVID-19-pandemie.

4. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

5. De aanvullende nota's

5.1. Op 22 oktober 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de financiële situatie van UNRWA, de veiligheidssituatie in Gaza en de terugkeer naar de Gazastrook op basis van de volgende rapporten:

- COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020
- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

5.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota gaat in op de "huidige politieke problematiek in Gaza". In dit onderdeel van haar aanvullende nota stelt de verzoekende partij dat Hamas, die de Gazastrook controleert, negatief reageert op de akkoorden die Israël met de Verenigde Arabische Emiraten en met Bahrein gesloten heeft. De verzoekende partij stelt dat zij in een bijzondere armoede zal belanden bij terugkeer naar Gaza. In dit verband geeft de verzoekende partij aan dat de werkloosheid in Gaza toegenomen is. Voorts gaat de verzoekende partij in op de COVID-19-pandemie waardoor de grenzen met Egypte en Israël grotendeels gesloten zijn en de economische gevolgen van de pandemie voor de Gazastrook. Voorts haalt de verzoekende partij een krantenartikel van 21 augustus 2020 aan omtrent een recente gebeurtenis in de Gazastrook "Trois raids de l'armée à Gaza après douze tirs de roquettes pendant la nuit". Ook wijst de verzoekende partij erop dat de Gazastrook in lockdown is daar er zich vier besmettingen hebben voorgedaan. Vervolgens wijst de verzoekende partij op het akkoord tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten. De verzoekende partij haalt ook aan dat op 31 augustus 2020 Hamas en Israël een staakt-het-vuren ondertekend hebben. Ook haalt ze aan dat dit staakt-het-vuren op 15 september 2020 reeds geschonden werd. Ook brengt de verzoekende partij een artikel bij van 21 april 2020 van de Jewish

press om aan te geven dat UNRWA de Palestijnen niet helpt. De verzoekende partij concludeert op basis van de verschillende artikelen die ze in haar aanvullende nota citeert dat de situatie in Gaza heel wat complexer is dan dat de verwerende partij laar uitschijnen.

Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij ook een boarding pass van 3 oktober 2020 en een beslissing van de Egyptische autoriteiten toe waaruit blijkt dat haar de toegang tot het grondgebied geweigerd wordt.

5.3. Op 18 november 2020 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer waar ze het door de verzoekende partij ingevulde voluntary return application form voegt.

5.4. De verzoekende partij dient op 26 november 2020 een aanvullende nota in. De verzoekende partij gaat verder in op de sanitaire crisis en stelt dat deze bijzonder ernstig is in de Gazastrook. Wederom citeert de verzoekende partij uit verschillende krantenartikelen. Hierna betoogt de verzoekende partij aan de hand van verschillende krantenartikelen dat reizen naar Palestijnse gebieden ten zeerste wordt afgeraden en dat de grensposten niet vaak open zijn. In de maand augustus hebben ook incidenten met Israël plaatsgevonden. De verzoekende partij citeert vervolgens uit persartikels van augustus en september 2020 inzake de veiligheidssituatie in de Gazastrook. Inzake de (on)mogelijkheid van UNRWA om haar mandaat uit te oefenen citeert de verzoekende partij uit verschillende persartikels van april en september 2020. De verzoekende partij voegt ook een interview van 20 november 2020 met de directeur van UNRWA die de actuele noden van UNRWA aanklaagt.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

7. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

8. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

8.1. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende*

resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat de verzoekende partij elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

8.2. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift en aanvullende nota's dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens haar een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA. De verzoekende partij voert ook een interview van 20 november 2020 met de directeur van UNRWA die de actuele noden van UNRWA aanklaagt.

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage

aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door partijen verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

8.3. Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 16, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 10 september 2020 wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort en een UNRWA-registratiekaart, zodat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

Uit de stukken die de verzoekende partij aan haar aanvullende nota van 28 oktober 2020 voegt, blijkt dat ze geprobeerd heeft om naar de Gazastrook terug te keren via Egypte, maar dat de Egyptische autoriteiten haar de toegang tot het grondgebied omwille van veiligheidsredenen hebben geweigerd. Er wordt niet gepreciseerd wat hiermee bedoeld wordt. Evenmin blijkt dit uit de andere stukken die door de partijen bijgebracht werden. Bijgevolg moet nader onderzocht worden of de verzoekende partij effectief naar de Gazastrook kan terugkeren.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 mei 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS